

Υπέροχα ανατριχιαστικό, με μια αναπάντεχη ανατροπή.

THE GUARDIAN

ΣΑΜ ΛΟΪΝΤ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Δάσος της Μνήμης**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Memory Wood
Από τις Εκδόσεις Bantam Press, Λονδίνο 2020
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sam Lloyd
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Jo Thomson/TW
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Θεοδώρα Σπυροπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Stephen Lloyd Jones, 2020
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Carmen Spitznagel/Plainpicture, Michal Knitl/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3316-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3317-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Publishers since 1979*

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΜ ΛΟΪΝΤ

ΤΟ
ΔΑΣΟΣ
ΤΗΣ
ΜΝΗΜΗΣ

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

*Για τους Ράε και Τζον Κάρινγκτον.
Τα πιο ευγενικά, αστεία και ελεεινά πεθερικά
που θα έλπιζε ποτέ κανείς να αποκτήσει.*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΕΛΑΪΤΖΑ

Μέρα 6η

1

Οταν επιστρέφουν στην αίθουσα, βαδίζοντας ο ένας πίσω απ' τον άλλο, δεν κάθομαι πια στην καρέκλα. Αντ' αυτού, κάθομαι στο τραπέζι, με τα γυμνά μου πόδια να λικνίζονται. Ένα τετράγωνο κομμάτι ροζ επιδέσμου γυαλίζει στο γόνατό μου. Παράξενο, αλήθεια – δε θυμάμαι να το τραυμάτισα.

Βλέποντας ότι άλλαξα θέση, υψώνουν τα φρύδια, μα κανείς τους δεν το σχολιάζει. Το τραπέζι είναι βιδωμένο στο δάπεδο, για να μην αναποδογυρίσει απ' το βάρος μου και χτυπήσω. Στα δέκα είχα σπάσει το πόδι μου όπως έτρεχα στο Δάσος της Μνήμης και κόντεψα να πεθάνω, αλλά έχουν περάσει δυο χρόνια από τότε. Τώρα είμαι πολύ πιο προσεκτικός.

«Απ' ό,τι φαίνεται τελειώσαμε, Ελαίτζα», λέει ένας απ' τους τύπους. «Χαίρεσαι που θα γυρίσεις σπίτι;»

Κοιτάζω γύρω γύρω. Για πρώτη φορά παρατηρώ ότι η αίθουσα δεν έχει παράθυρα. Μπορεί να φταίει το είδος των ανθρώπων που κάθονται εδώ συνήθως – κακοί άνθρωποι, όχι

σαν αυτούς που είναι τώρα εδώ μαζί μου. Αυτοί είναι αστυνομικοί, κι ας μη φοράνε στολές. Πιο πριν ένας μου έφερε μια κόκα-κόλα και μου είπε ότι φοράνε ρούχα της μπάλας. Μπορεί να έκανε πλάκα. Για δωδεκάχρονο έχω αρκετά υψηλό IQ, αλλά ποτέ μου δεν κατάλαβα στ' αλήθεια τη φάση με τα πειράγματα.

Προς στιγμήν ξεχνάω ότι εξακολουθούν να με παρατηρούν, περιμένοντας ακόμα μια απάντηση. Υψώνω το βλέμμα και γνέφω καταφατικά, κουνώντας τα πόδια μου όλο και πιο γρήγορα. Για ποιον λόγο να *μη* χαίρομαι που θα γυρίσω σπίτι;

Η έκφρασή μου αλλάζει. Νομίζω πως χαμογελάω.

2

Είμαστε στ' αμάξι. Οδηγεί ο Πατέρας. Η Μάγισσα Άννι, που ζει στην άλλη άκρη του Δάσους της Μνήμης, λέει ότι στις μέρες μας τα περισσότερα παιδιά φωνάζουν τους γονείς τους μαμά και μπαμπά. Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι κι εγώ το ίδιο έκανα παλιά. Δεν ξέρω, ειλικρινά, πότε άλλαξα κι άρχισα να τους λέω Μητέρα και Πατέρα. Διαβάζω ένα σωρό παλιά βιβλία, κυρίως επειδή δεν έχουμε λεφτά να σπαταλήσουμε σε καινούρια πράγματα. Μπορεί αυτό να φταίει.

«Σε ανέκριναν;» ρωτάει ο Πατέρας.

«Για ποιο πράγμα;»

«Α, γενικά».

Σε μια διασταύρωση κόβει, παρόλο που έχει προτεραιότητα. Πάντα έτσι προσεκτικός είναι ο Πατέρας. Όλο ανησυχεί ότι θα χτυπήσει κανέναν ποδηλάτη ή περαστικό που 'χει βγάλει βόλτα το σκυλί του ή κανέναν αργοκίνητο σκαντζόχοιρο που περνάει τον δρόμο.

«Με ρώτησαν για σένα», λέω.

Η Μητέρα, που κάθεται στη θέση του συνοδηγού, γυρίζει και τον κοιτάζει. Η προσοχή του Πατέρα παραμένει στραμμένη στον δρόμο. Κρατάει απαλά το τιμόνι, με τους καρπούς λοξότερα απ' ό,τι τα δάχτυλα, έτσι που μοιάζει με σκυλί που ζητιανεύει, κι άξαφνα σκέφτομαι εκείνο το αντίγραφο του Άρθουρ Σάρνοφ που κρέμεται στον τοίχο του καθιστικού μας και δείχνει ένα μπιγκλ να παίζει μπιλιάρδο με δύο αλήτικα κυνηγόσκυλα που καπνίζουν πούρα. Ο τίτλος του πίνακα είναι *Επ! Το ένα πόδι στο πάτωμα!*, επειδή το μπιγκλ είναι σκαρφαλωμένο σε μια σκαλίτσα, που σημαίνει ότι κλέβει. Η Μητέρα τον σιχαίνεται τον πίνακα, αλλά εμένα μου ψιλο-αρέσει. Είναι ο μόνος πίνακας που έχουμε στο σπίτι.

«Τι σε ρώτησαν;»

«Ωχ, ρε Πατέρα, διάφορα. Τι δουλειά κάνεις, ποια είναι τα χόμπι σου, τέτοια πράγματα». Αποφασίζω να μην αναφέρω ακόμα τις υπόλοιπες ερωτήσεις ούτε τις απαντήσεις μου. Χρειάζομαι πρώτα λίγο χρόνο να σκεφτώ. Τις τελευταίες δυο μέρες έχουν συμβεί πολλά και πρέπει να τα βάλω όλα σε μια σειρά. Καμιά φορά η ζωή είναι σκέτο μπέρδεμα, ακόμα και για παιδιά με υψηλό IQ.

«Και τι τους είπες;»

«Είπα ότι είσαι κηπουρός. Κι ότι μαστορεύεις διάφορα». Λυγίζω τον ροζ επίδεσμο στο γόνατό μου και τινάζομαι από μια σουβλιά πόνου. «Τους είπα ακόμα και για το κοράκι που έσωσες».

Είχαμε βρει το κοράκι μπροστά στην πίσω πόρτα ένα πρωί, να πεταρίζει το σπασμένο του φτερό. Ο Πατέρας το φρόντιζε τρεις μέρες σερί, το τάιζε κομμάτια ψωμί μουλιασμένα στο γάλα. Την τέταρτη μέρα, όταν κατεβήκαμε, είχε φύγει. Τα κορακίσια κόκαλα, μου είπε ο Πατέρας, γιατρεύονται πολύ πιο γρήγορα απ' τα ανθρώπινα.

3

Φτάνουμε στην άκρη της πόλης. Λιγότερα κτίρια, λιγότερος κόσμος. Στο πεζοδρόμιο βλέπω δυο αγόρια που φοράνε στολή: γκρι παντελόνι, μπορντό σακάκι, φθαρμένα μαύρα παπούτσια. Φαίνονται συνομήλικοί μου. Αναρωτιέμαι πώς είναι να πηγαίνεις για μάθημα στο σχολείο αντί να σου κάνουν μαθήματα στο σπίτι. Δεν υπάρχει βιβλίο στο σπίτι μου που να μην το 'χω διαβάσει δέκα φορές, οπότε είμαι σχεδόν σίγουρος ότι θα τα κατάφερα μια χαρά. Η Μάγισσα Άννι λέει ότι διαθέτω λεξιλόγιο ανθρώπου με πολύ μεγαλύτερα παπούτσια. Ήταν, κάποτε, ένας θεατρικός συγγραφέας που ήξερε εξήντα χιλιάδες λέξεις. Θα 'θελα να 'χα την ευκαιρία να τον νικήσω.

Καθώς προσπερνάμε γρήγορα τα αγόρια, κολλάω την παλάμη μου στο τζάμι. Φαντάζομαι να γυρίζουν και να με χαιρετάνε. Όμως εκείνα δε με χαιρετάνε και την επόμενη στιγμή έχουν χαθεί.

«Για μένα μίλησες καθόλου;» ρωτάει η Μητέρα.

Έχει ακόμα το κεφάλι γυρισμένο στο πλάι. Μου κάνει εντύπωση το πόσο όμορφη είναι σήμερα. Όταν ο ήλιος ξημευτίζει μέσα απ' τα σύννεφα του σούρουπου, τα μαλλιά της λάμπουν σαν το χρυσάφι των πειρατών. Μοιάζει με άγγελο ή με μια απ' αυτές τις πολεμίστριες βασίλισσες για τις οποίες έχω διαβάσει: με τη Βοαδίκη, ίσως, ή με την Αρτεμισία. Θέλω να τρυπώσω στο μπροστινό κάθισμα και να κουλουριαστώ στην αγκαλιά της. Αντ' αυτού, υψώνω τα μάτια μ' ένα ύφος προσποιητής αγανάκτησης. «Δεν είμαι και τελείως αμβλύνους, μόνο και μόνο επειδή χάθηκα μια φορά».

Αμβλύνους είναι η νέα αγαπημένη μου λέξη. Την περασμένη βδομάδα ήταν η λέξη λογορροϊκός, που πάει να πει

ιδιαιζόντως φλύαρος. Χρειάζονται στη ζωή κάνα δυο λογορροϊκοί, κατά προτίμηση μαζί με μερικούς αμβλύνοες για να τους κρατούν συντροφιά.

Ρίχνω άλλη μια ματιά απ' το παράθυρο. Αυτή τη φορά βλέπω μόνο χωράφια. «Ελπίζω να είναι εντάξει η Γκρέτελ».

«Η Γκρέτελ;» ρωτάει ο Πατέρας.

Μεμιάς νιώθω κάτι παράξενο στην κοιλίτσα μου· κάτι γλιστερό, σαν να έχω μέσα μου ένα φίδι που συσφίγγεται και ξεσφίγγεται. Η Γκρέτελ, θυμάμαι ξάφνου, είναι μυστικό. Σηκώνω τα μάτια και το βλέμμα μου διασταυρώνεται με του Πατέρα στον καθρέφτη. Τα χέρια μου αρχίζουν να τρέμουν.

Κοιτάζω φευγαλέα τη Μητέρα. Ένας κόμπος τρεμουλιάζει στο λαρύγγι της. «Η Γκρέτελ δεν υπάρχει, Ελάιτσα», λέει. «Νόμιζα ότι το 'χες καταλάβει».

Στην κοιλίτσα μου το φίδι απλώνεται κι άλλο. «Ε... η Μάγισσα Άννι, ήθελα να πω», τραυλίζω καθώς οι λέξεις ξεχύνονται. «Τη λέω έτσι όταν παίζουμε. Μια χαζομάρα που επινόησα».

Τα μάτια του Πατέρα πλανιούνται στον καθρέφτη. «Νομίζω ότι το Μάγισσα Άννι της πάει καλύτερα απ' το Γκρέτελ», λέει. «Έτσι δεν είναι, μικρέ;»

Μια ξινίλα γεμίζει το στόμα μου, σαν να δάγκωσα σκαθάρι ή φρύνο. Διατρέχω τα δόντια με τη γλώσσα και ξεροκαταπίνω. «Μάλιστα, Πατέρα».

4

Η κατοικία μας δε μοιάζει με τις εργατικές κατοικίες που 'χω δει στην τηλεόραση της Μάγισσας Άννι. Δεν έχει ψηλές πολυκατοικίες ούτε σειρές από καινούρια σπίτια – μόνο δάση,

χωράφια, στάβλους, βουστάσια και την έπαυλη που ονομάζεται Ρούφους Χολ. Στα γύρω κτήματα βρίσκονται μερικές πετρώκτιστες αγροικίες, ανάμεσά τους κι η δική μας. Μισθωμένες οικίες – έτσι λέγονται.

Πέρα απ' το Δάσος της Μνήμης βρίσκεται η Λίμνη των Δαχτύλων. Δεν τη λένε έτσι στ' αλήθεια – δε νομίζω καν ότι έχει όνομα. Μόνο που μια φορά, στις καλαμιές που υψώνονται στην όχθη, είχα βρει τρία μικροσκοπικά κόκαλα, ενωμένα με ένα σαπισμένο κομμάτι χόνδρου. Εξ όψεως, θα μπορούσαν να 'ταν τα οστά που σχηματίζουν τον δείκτη ενός μικρού παιδιού. Τα πρόσθεσα στη Συλλογή Ενθυμίων και Αλλόκοτων Ευρημάτων, ένα μεγαλόπρεπο όνομα που στην πραγματικότητα αντιστοιχεί σ' ένα τάπερ καταχωνιασμένο κάτω από μια μπόσιξη σανίδα στο δωμάτιό μου.

Κοντά στη λίμνη βρίσκεται ένα μέρος που αποκαλώ Τροχήλατη Πόλη. Περισσότερο απ' οτιδήποτε, μοιάζει με κάμπινγκ – ένα τρισάθλιο τσούρμο από φορτηγά και τροχόσπιτα, που έφτασαν εκεί πριν από χρόνια και πλέον παραείναι σκουριασμένα για να μετακινηθούν. Ποτέ δεν εξακριβώσα για ποιον λόγο οι Μενιέρ ανέχονται τους κατοίκους της Τροχήλατης Πόλης στα οικόπεδά τους, πάντως τους ανέχονται.

Οι Μενιέρ μένουν στο Ρούφους Χολ. Οι δυο τους μόνο, να περιφέρονται στον απέραντο χώρο. Ο Λεόν Μενιέρ περνάει τον περισσότερο χρόνο του στο Λονδίνο. Όποτε βρίσκεται στην έπαυλη, τον βλέπω να κόβει βόλτες με το μαύρο Land Rover του με μια έκφραση λες και φοβάται ότι θα του 'ρθει ο ουρανός στο κεφάλι. Η έπαυλη κι οι κήποι της θα ήταν τέλειο μέρος για εξερεύνηση, αλλά ο Πατέρας δεν πρόκειται να μ' αφήσει ποτέ να πλησιάσω.

Το αμάξι μας σταματάει μ' ένα τράνταγμα. Συνειδητοποιώ ότι φτάσαμε σπίτι. Στη θέση του συνοδηγού, η Μητέρα σκύβει το κεφάλι. Αναρωτιέμαι αν προσεύχεται. Χαμηλώνοντας

τα μάτια, βλέπω ότι τα χέρια μου έχουν πάψει να τρέμουν. Λύνω τη ζώνη ασφαλείας και χώνω το χέρι στο χερούλι της πόρτας, αλλά βεβαίως δεν μπορώ να βγω. Οι γονείς μου εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τις κλειδαριές ασφαλείας, παρότι είμαι πλέον δώδεκα χρόνων.

Περιμένω να μου ανοίξει ο Πατέρας. Έπειτα ξεγλιστρώ απ' το κάθισμα. Τον βλέπω να προχωράει στο μονοπάτι του κήπου, με τους ώμους σφιγμένους, σαν να κουβαλάει όλες τις έγνοιες του κόσμου. Η Μητέρα κι εγώ ακολουθούμε.

Τα παράθυρα της αγροικίας μας είναι σκοτεινά – δε φαίνεται το παραμικρό απ' όσα βρίσκονται στο εσωτερικό της. Η εξώπορτα είναι μια μονοκόμμη τάβλα βελανιδιάς. Δεν έχει γραμματοθυρίδα. Ο Πατέρας σπανίως λαμβάνει αλληλογραφία κι ό,τι έρχεται για κείνον παραδίδεται απευθείας στους Μενιέρ. Η Μητέρα δε λαμβάνει ποτέ τίποτα. Η πόρτα μας δεν έχει αριθμό, διότι δε μένουμε σε δρόμο. Έτσι και μου έγγραφε ποτέ κανείς, θα έπρεπε να γράψει στον φάκελο: *Ελάιτζα Νορθ, Αγροικία Κυνηγού, υπ' όψιν ENT. ΛΟΡΔΟΥ ΜΕΝΙΕΡ ΦΑΜΕΡΧΑΪΘ, Ρούφους Χολ, Κτήματα Μενιέρ*. Παραείναι πολλά όλα αυτά για να κάτσεις να τα γράψεις, πράγμα που εξηγεί γιατί η Μητέρα δεν είναι η μόνη που εισπράττει την αδιαφορία του ταχυδρόμου.

Στο ανώθυρο είναι καρφωμένο ένα πέταλο, τοποθετημένο εκεί για γούρι. Περνώντας από κάτω του, μπαίνω στο σπίτι.

5

Βρίσκομαι στο δωμάτιό μου και στέκω στο παράθυρο. Έχει περάσει ένα εικοσάλεπτο απ' την ώρα που φτάσαμε. Με τρώει να το σκάσω, μα δεν τολμάω – όχι ακόμα.

Όταν ακούω την πίσω πόρτα ν' ανοίγει μ' έναν κρότο, πλησιάζω κι άλλο στο τζάμι. Κάτω, στον κήπο, βλέπω τον Πατέρα. Βγάζει ένα πακέτο Mayfair απ' την τσέπη του πουνκαμίσσου κι ανάβει τσιγάρο. Γέρνοντας στην καρβουναποθήκη, ξεφυσά ένα σύννεφο καπνού στον ουρανό. Πηγαίνω στον διάδρομο, κατεβαίνω αθόρυβα τα σκαλιά και βγαίνω απ' την εξώπορτα.

Απ' την αγροικία μας, το Δάσος της Μνήμης είναι πέντε λεπτά ποδαρόδρομος. Διανύω την απόσταση στον μισό χρόνο, τρέχοντας στο μονοπάτι που εκτείνεται στο πλάι του Χερσότοπου. Πάνω απ' το κεφάλι μου ο ουρανός πιέζει σαν φύλλο ατσαλιού. Η μέρα είναι βαριά, σαν να καταρρέει απ' το βάρος της.

Είμαι στα μισά, όταν ακούω την κραυγή. Γυρίζοντας βλέπω μια οικογένεια κορακιών να καβγαδίζει στον Χερσότοπο. Κάτι τους έχει προσελκύσει το ενδιαφέρον – πιθανότατα τα απομεινάρια κανενός λαγού ή φασιανού που άφησε ξοπίσω καμιά αλεπού. Είχα διαβάσει κάποτε ότι στα αγγλικά το σμήνος των κορακιών λέγεται *φόνος*.

Αρκετά σιχαμερό.

6

Έχει ψύχρα στο Δάσος της Μνήμης, πράγμα παράξενο, καθώς δε φυσάει σχεδόν καθόλου. Στάλες νερού πέφτουν ολοένα, κατάλοιπα της πρωινής βροχής. Τα αθλητικά μου πατάνε μουλιασμένα, μαλακά φύλλα.

Με τον Χερσότοπο κρυμμένο απ' τα δέντρα, οι στριγκλιές των κορακιών δεν ηχούν τόσο έντονα. Στο βάθος βλέπω κάτι ν' αστράφτει, να κινείται. Μπορεί να 'ναι ένα σωρό πράγ-

ματα, αλλά φοβάμαι μόνο ένα απ' αυτά. Οι γονείς μου δεν τον μνημόνευσαν στον δρόμο του γυρισμού κι εγώ απέφυγα να ρωτήσω γι' αυτόν επιτούτου. Καμιά φορά φοβάμαι ότι αν λέω συχνά τ' όνομά του, η εξουσία που μου ασκεί θα μεγαλώσει – και μαζί της η αγριάδα του.

Ίσως η *αγριάδα* να μην είναι η ιδανική λέξη. Μια φορά, βλέποντας τηλεόραση στο τροχόσπιτο της Μάγισσας Άννι, είδα έναν λευκό καρχαρία να ξεπηδά στην επιφάνεια και να κόβει ένα μωρό φώκια στα δύο. Το θέαμα μου φάνηκε άγριο, μα στην ουσία δεν ήταν – επρόκειτο απλώς για φαινόμενο της φύσης. Ο καρχαρίας πεινούσε και το μωρό φώκια ήταν λεία. Τα υπόλοιπα μικρά δε ζύγωσαν το νερό όταν είδαν το πτερύγιο του καρχαρία να ξεπροβάλλει, γεγονός ενδεικτικό της σημασίας του ισχυρού ένστικτου. Το ισχυρό ένστικτο είναι κάτι που με ανησυχεί τρομερά.

Τώρα, στο Δάσος της Μνήμης, βραδύνω το βήμα. Έχω δει ελάφια ανάμεσα στα γύρω δέντρα, αλλά το τρίχωμά τους είναι τόσο ασορτί με το δάσος, που πολλές φορές διακρίνω μόνο τα μάτια τους. Η λάμψη της κίνησης που εντόπισα πριν από λίγο δεν ήταν ελάφι.

Σκέφτομαι να γυρίσω τρέχοντας στον Χερσότοπο κι από κει ίσαμε το σπίτι. Ήρθα εδώ για έναν συγκεκριμένο λόγο, υπερβολικά σημαντικό για να τον προσπεράσω.

Αδύναμο ένστικτο.

Μολονότι η καρδιά μου χτυπάει γρηγορότερα απ' ό,τι θα 'πρεπε, επιτρέπω στα μάτια μου να υψωθούν σε μια έκφραση ειρωνείας. Πριν από τρεις βδομάδες, η αγαπημένη μου λέξη ήταν το *μελοδραματικός*. Πολύ ταιριαστό στην παρούσα φάση. Δεν ξέρω στ' αλήθεια κατά πόσον το ένστικτό μου είναι αδύναμο. Ένα απ' τα πράγματα που έχω μάθει, μεγαλώνοντας κοντά σ' αυτό το δάσος, είναι ότι δεν πρέπει να εμπιστεύομαι τα μάτια μου.

Ατσαλώνοντας τη θέλησή μου, κάνω ένα βήμα προς τα μπρος. Απ' τη βλάστηση δεν ξεπηδάει ούτε ελαφάκι ούτε ασβός. Καμιά κουκουβάγια και κανένα γεράκι δε βουτάνε πετώντας απ' τα φυλλώματα των δέντρων. Κάνω κι άλλο βήμα, κι άλλο ένα, γυρίζοντας το κεφάλι για να βεβαιωθώ πως τίποτα δε με ακολουθεί αθόρυβα.

Λίγα λεπτά αργότερα φτάνω στο ξέφωτο κι άξαφνα το στόμα μου στεγνώνει, γίνεται ξερό σαν τα κόκαλα στη Συλλογή Ενθυμίων και Αλλόκοτων Ευρημάτων.

7

Είναι ψιλοχάλια το μέρος. Δεν το λες κι ιδανικό για αγροικία, κι ίσως γι' αυτό την άφησαν να σαπίσει. Ο Πατέρας μου είχε πει μια φορά ότι εδώ έμενε κάποτε ο αρχικηπουρός της έπαυλης, τα χρόνια που οι πρόγονοι των Μενιέρ είχαν ανάγκη από κηπουρούς. Αυτό που το κάνει τόσο αγριευτικό είναι ότι πρόκειται για ακριβές αντίγραφο του σπιτιού μας – έχει μέχρι και πέταλο στο ανώθυρο, αν κι αυτό είναι σκουριασμένο. Και σαφώς δεν έφερε ιδιαίτερη τύχη στην αγροικία.

Στα παράθυρα δεν έχει μείνει ίχνος τζάμι. Τα κλαδιά μιας μελιάς ξεπροβάλλουν απ' το δωμάτιο που κάποτε θα ήταν το καθιστικό. Μερικά απ' τα κεραμίδια της οροφής έχουν εξαφανιστεί, λεηλατήθηκαν προκειμένου να επισκευαστούν άλλες σκεπές πέριξ της έπαυλης. Ο Πατέρας θα τα ξήλωσε, το δίχως άλλο – δεν αντέχει να βλέπει χρήσιμα πράγματα σε αχρησία. Όσα απομένουν είναι κηλιδωμένα από κουτσουλιές και χνουδωτά απ' τα βρύα, έτσι που η αγροικία δε μοιάζει τόσο με ανθρώπινο οικοδόμημα, όσο με κάτι που αναδύθηκε απ' το χώμα με το ξόρκι ενός κακού μάγου. Το μέρος

μυριζεί λίγο σαν τουαλέτα, μαζί με μια μπόχα από κάτι τρι-
σχειρότερο.

Μακάρι να 'χα φορέσει το παλτό μου. Έχει ψύχρα στο
Δάσος της Μνήμης, αλλά ο προορισμός μου είναι λερός, πα-
γερός και σκοτεινός. Κοιτάζοντας με προσοχή, ελέγχω μια
τελευταία φορά το ξέφωτο. Βλέπω δέντρα που στάζουν,
μπλεγμένα κλωνιά φτέρης κι έναν κρεμάμενο ουρανό, μεταλ-
λικό σαν λάμα γκιλοτίνας.

Κοντά στην εξώπορτα της αγροικίας διακρίνω ένα πιο
ανοιχτόχρωμο κομμάτι στη μουλιασμένη βλάστηση, λες και
κάτι τάραξε πρόσφατα τα νεκρά φύλλα. Την τελευταία φο-
ρά που ήρθα εδώ, είμαι σχεδόν σίγουρος ότι είδα ένα ξύλι-
νο κουτί στην είσοδο, γεμάτο με παλιά εργαλεία. Τώρα λεί-
πει, μα δεν έχει μείνει αποτύπωμα στο χώμα εκεί όπου βρι-
σκόταν. Μπορεί να μη θυμάμαι καλά. Μπορεί να μην άφη-
σε χνάρι.

Ένα κρώξιμο σκίζει τη σιωπή. Από ένα δέντρο στην άλ-
λη άκρη του ξέφωτου μια κίσσα με καρφώνει με το γυαλιστε-
ρό της μάτι. Θυμάμαι το παλιό στιχάκι: *Ένα για τη λύπη*. Χτυ-
πάω τα χέρια κι η κίσσα πεταρίζει τα φτερά της, αλλά δε φεύ-
γει. Λίγες στιγμές μετά ακούω ένα άλλο κρώξιμο, σαν από-
κριση. Υψώνω το βλέμμα στη βαθουλωμένη στέγη της αγροι-
κίας και βλέπω δύο ακόμα πουλιά κουρνιασμένα.

Ένα για τη λύπη, δύο για τη χαρά, τρία για μια κόρη.

Παγωμένα νύχια σκαρφαλώνουν στη ραχοκοκαλιά μου.
Ποτέ δεν τις χώνεψα τις κίσσες. Μια φορά είχα δει μία να
αρπάζει τρία μωρά γαλαζοπούλια απ' τη φωλιά τους. Τα σκό-
τωσε πριν προλάβω να τη διώξω. Έθαψα τα πουλάκια κοντά
στη δάφνη μας, φτιάχνοντας έναν σταυρό από δυο γλειφι-
τζούρια κι ένα κομμάτι σύρμα. Το χειρότερο δεν ήταν ότι εί-
δα τους νεοσσούς να πεθαίνουν, ούτε ότι έπρεπε να μαζέψω
τα πτώματά τους απ' τα χόρτα. Το χειρότερο ήταν όταν γύρι-

σαν οι γονείς τους και βρήκαν τη φωλιά έρημη και χοροπηδούσαν σαστισμένοι, αναζητώντας τα μωρά τους. Το ένα απ' τα δύο πουλιά μέχρι που πέταξε και κούρνιασε πάνω στον σταυρό. Έκλαιγα απαρηγόρητα κι όταν γύρισε ο Πατέρας και θέλησε να μάθει τι συνέβη, δεν μπορούσα ούτε να τον κοιτάξω στα μάτια.

Ορισμένα πράγματα απλώς δε γίνεται να τα μοιραστείς.

Κι εκτός αυτού, ο Πατέρας δε θα έδειχνε κατανόηση για κάτι τέτοιο.

Γυρίζοντας την πλάτη μου στη μνήμη, πλησιάζω με αργά βήματα την αγροικία, αποφεύγοντας το κενό της βλέμμα. Μετά από λίγο φτάνω στο κομμάτι με τα ανακατεμένα φύλλα, που απέχει μερικά μέτρα απ' την είσοδο. Τα ξεχωμένα φύλλα γυαλίζουν σαν τις ασπριδερές κοιλιές των σαλιγκαριών. Μήπως κάποιος –αναρωτιέμαι– έστησε καμιά παγίδα για να πιάσει ματάκηδες σαν εμένα; Μπορεί, κάτω απ' το λεπτό στρώμα των σκουπιδιών, ένα απλωμένο τσουβάλι να κρύβει το άνοιγμα μιας βαθιάς τρύπας. Λακκοπαγίδες, έτσι τις λένε – το 'χω διαβάσει σ' έναν οδηγό επιβίωσης. Καμιά φορά ο πάτος έχει καρφωμένα αιχμηρά ξύλα, που σουβλίζουν οτιδήποτε πέσει μέσα. Καμιά φορά είναι άδειες, εξαναγκάζοντας ό,τι παγιδευτεί να περιμένει τον γυρισμό του κυνηγού για να ανακαλύψει τη μοίρα του. Η χειρότερη έκβαση –αυτό σκέφτομαι πάντα– είναι να μη γυρίσει ποτέ ο κυνηγός, αφήνοντας το θύμα να πεθάνει από πείνα ή δίψα, ξέροντας ότι η ασφάλεια βρίσκεται σε απόσταση μερικών μόλις μέτρων.

Μια φορά η Μάγισσα Άννι μου 'χε αφηγηθεί μια φρικτή ιστορία, για έναν Μπαμπά-Αλεπού που 'χε πέσει σε μια λακκοπαγίδα, ενώ κυνηγούσε για το βραδινό της φαμίλιας του. Η Μαμά-Αλεπού προσπάθησε να τον σώσει ρίχνοντας στην τρύπα ένα σκοινί, αλλά την ώρα που τον τραβούσε στην επι-

φάνεια, τα πόδια της γλίστρησαν κι έπεσε κι αυτή μέσα. Τα πέντε αλεπουδάκια, όταν έμαθαν τι είχε συμβεί, έφτιαξαν μια αλεπουδο-αλυσίδα για να σώσουν τους γονείς τους. Ο μεγαλύτερος γιος γαντζώθηκε με τα σαγόνια από ένα δέντρο και τα αδελφάκια του βούτηξαν ενωμένα στην τρύπα. Η Μάμα-Αλεπού άρχισε να σκαρφαλώνει και είχε φτάσει στα μισά του λάκκου, όταν ο Μπαμπάς την ακολούθησε. Αλλά το βάρος όλων ήταν υπερβολικό για τις αντοχές του μεγάλου γιου κι όταν τα σαγόνια του χαλάρωσαν, όλη η φαμίλια του έπεσε μαζί στην τρύπα. Κι αυτός περίμενε στην άκρη της τρύπας πέντε μέρες, κοιτάζοντας τους γονείς και τα αδέρφια του να πεθαίνουν, κι έπειτα πέθανε κι ο ίδιος – όχι από πείνα ή δίψα, αλλά από σπαραγμό.

Δε βρήκα ποτέ τη συγκεκριμένη ιστορία σε βιβλίο, κάτι που με κάνει να αναρωτιέμαι κατά πόσον η Μάγισσα Άννι την έβγαλε απ' το μυαλό της. Έχω προσπαθήσει πολλές φορές να φανταστώ τι θα συνέβαινε αν έπεφτα σ' έναν τέτοιο λάκκο. Ο Πατέρας θα κρατιόταν από ένα δέντρο, αλλά με μόνο τη Μητέρα να τον βοηθάει, πώς θα έφταναν μέχρι τον πάτο για να με σώσουν;

Δεν είναι ώρα να στοχάζομαι τέτοια. Δεν υπάρχει λακκοπαγίδα κάτω απ' αυτά τα φύλλα. *Κωλυσιεργώ*, που πάει να πει ότι αναβάλλω κάτι που πρέπει να κάνω αν και δεν το θέλω. Κλείνοντας τα μάτια για να ηρεμήσω, μετρώω μέχρι το δέκα, κι έπειτα ανάποδα, ως το ένα. Ξεφυσάω μέχρι ν' αδειάσουν τα πνευμόνια μου κι ύστερα παίρνω μια βαθιά ανάσα. Με τα πολλά, τα βλέφαρά μου ανοίγουν.

Περίεργως, η αγροικία φαίνεται να βρίσκεται πιο κοντά μου τώρα, σαν να σύρθηκε μια ιδέα προς το μέρος μου όσο είχα τα μάτια κλειστά.

Αηδιασμένος με τον εαυτό μου, κουνάω το κεφάλι. «Αμβλύνου», μουρμουρίζω. «Μελοδραματικέ αμβλύνου».

Πάνω, στη σκεπή, μια απ' τις κίσσες κρώζει και κουνάει τα φτερά της.

Πλησιάζω την είσοδο σέρνοντας το βήμα. Η εξώπορτα, με το ξύλο της φουσκωμένο στο κούφωμα, έχει φρακάρει και στέκει μισάνοιχτη, αποκαλύπτοντας ένα στενό παραλληλόγραμμο σκότους. Χαζολογώ λιγάκι στο κατώφλι μαζεύοντας θάρρος. Κι έπειτα μπαίνω.

8

Εδώ μέσα χρησιμοποιώ περισσότερο τη μύτη παρά τα μάτια, λες και, δρασκελίζοντας το κατώφλι, μεταμορφώνομαι σε κάποιου είδους λαγωνικό. Η αγροικία φανερώνεται σαν κουβάρι από ανάκατες οσμές: μούχλα και σκουριά, νοτισμένο κονίαμα και βρεγμένες στάχτες· κατεστραμμένες κουρτίνες, μουσκεμένος γύψος, σάπιο ξύλο. Πάνω απ' αυτές τις οσμές πλανώνται μυρωδιές αλλοτινών καιρών, που η φαντασία μου με ξεγελά ότι οσμίζομαι: καπνός ξύλου, χοιρομέρι που ξεραίνεται κρεμασμένο, μαγιά φρεσκοψημένου ψωμιού.

Σ' αυτά τα βάθη του δάσους δεν υπήρξε ποτέ πιθανότητα ηλεκτροδότησης ή παροχής γκαζιού. Το νερό το έφεραν απ' το πηγάδι που βρίσκεται κοντά στη Λίμνη των Δαχτύλων. Για φως χρησιμοποιούσαν κεριά από λίπος και λάμπες που έκαιγαν κατεργασμένο έλαιο από ψάρι, κηροζίνη ή μουστάριδα. Τουλάχιστον έτσι λέει ο Πατέρας.

Τώρα, με αρχαία φαντάσματα να γαργαλούν τη μύτη μου, προχωρώ όλο και βαθύτερα στο ερείπιο. Η διαρρύθμισή του, πανομοιότυπη με της αγροικίας των γονιών μου, είναι τρομακτική. Αισθάνομαι σαν να έχω εκτιναχθεί σε κάποια μελλοντική στιγμή, βλέποντας το σπίτι μας όπως

θα φαντάζει έπειτα από ένα καταστροφικό γεγονός: ει-σβολή εξωγήινων, πανδημία ζόμπι ή παγκόσμια πυρηνική σύρραξη.

Η ταπετσαρία έχει ξεκολλήσει και κρέμεται απ' τους τοί-χους σαν γέρινο δέρμα, αποκαλύπτοντας γυμνά κομμάτια γύ-ψου μαυρισμένα απ' τους μύκητες. Μια σιφονιέρα από χα-ρακωμένο ξύλο στέκει πλάι στη σκάλα, με δυο σκουριασμέ-να μπιτόνια βενζίνης εκατέρωθεν. Καταχωνιασμένο σ' ένα απ' τα συρτάρια της βρίσκεται ένα μάτσο ξυλαράκια, που μοιάζουν αμυδρώς με σπασμένη, καλαμένα κούκλα – αν και πιθανότατα πρόκειται για τη φωλιά κάποιου πουλιού που έφυγε προ πολλού.

Στ' αριστερά μου δεσπόζει το καθιστικό. Κοιτάζοντας μέ-σα, βλέπω τη μελιά, τόσο αλλόκοτη κι εκτός τόπου, που μετά βίας φαντάζει αληθινή. Τα ψηλότερα κλαδιά της πιέζουν το ταβάνι. Είναι ζήτημα χρόνου να το τρυπήσουν.

Καθώς διασχίζω τον διάδρομο που οδηγεί στην κουζίνα, ο κρότος των αθλητικών μου ηχεί αποκομμένος, λες κι ό,τι υπάρχει γύρω μου είναι προβολή σε οθόνη παλιού κινηματο-γράφου κι ο ήχος δεν είναι συγχρονισμένος με την εικόνα. Προς στιγμήν αναρωτιέμαι αν βρίσκομαι στ' αλήθεια εδώ, αλλά θα 'πρεπε να ήμουν τελείως τρελός για να πλάσω με τον νου μου μια τέτοια κατάσταση και να τοποθετήσω εαυτόν στο επίκεντρο.

Χαίρεσαι που θα γυρίσεις σπίτι, Ελάιτζα;

Αυτό με ρώτησε ένας απ' τους αστυνομικούς στην αίθου-σα ανακρίσεων λίγες ώρες πριν. Μα αυτό εδώ δεν είναι το σπίτι μου – μόνο μια λερή του αντανάκλαση. Μπαίνω στην κουζίνα επαναλαμβάνοντας την τελευταία φράση.

Αυτό δεν είναι το σπίτι μου.

9

Αυτή δεν είναι η κουζίνα μου. Δεν ακούγεται βούισμα ψυγείου ούτε τικ-τακ ρολογιού στον τοίχο. Ο κισσός έχει εισβάλει απ' έξω κι απλώνεται σαν εξάνθημα στο ταβάνι.

Παρά τα σπασμένα παράθυρα και τον αέρα που κυκλοφορεί ελεύθερα, διακρίνω μια αμυδρή οσμή από κάτι που δεν ήταν εδώ την προηγούμενη φορά. Δεν είναι δυσάρεστη, αλλά με τρομάζει αρκετά. Όταν το αεράκι ανακατεύει τα φύλλα του κισσού, κάνουντάς τα να ψελλίζουν, η μυρωδιά εξαφανίζεται.

Στα δεξιά μου βρίσκεται η πόρτα που οδηγεί στο κελάρι. Όταν γυρίζω το πόμολο, δεν ακούγεται τριξιμο όπως στα θρίλερ κι ούτε οι μεντεσέδες σκούζουν όταν ανοίγω την πόρτα. Το σκοτάδι στο εσωτερικό θυμίζει σπηλιά.

Βγάζω τον φακό μου και τον ανάβω. Η δέση –που τρεμουλιάζει, κίτρινη κι αδύναμη, στην παραμικρή υποψία κίνησης– φωτίζει ένα ραγισμένο πλακάκι κι ιστούς αράχνης που κρέμονται σαν κουρέλια. Στο βάθος, πίσω από ράφια όπου στέκουν μερικά ξεχασμένα βάζα με γλυκό του κουταλιού, κείται ένα κομμάτι κατάμαυρης μαυρίλας, που καταπίνει ολότελα το φως του φακού μου, επειδή εκεί βρίσκεται η είσοδος του κελαριού όπου τη βρήκα, κι όπου ελπίζω ότι θα είναι ακόμα.

10

Σ' αυτό το σημείο χρειάζομαι *όντως* όλο μου το θάρρος. Τα αστυνομικά τμήματα κι οι λακκοπαγίδες δεν είναι τίποτα σε σύγκριση μ' αυτό που με περιμένει. Από τότε που θυμάμαι

τον εαυτό μου, έτρεμα τους στενούς χώρους κι έβλεπα συχνά έναν επιιάλη όπου βρισκόμουν εγκλωβισμένος σ' ένα υπόγειο. Οι συγκεκριμένοι τοίχοι είναι αρκετά στέρεοι, αλλά η μελιά στην μπροστινή κάμαρα έχει παραμορφώσει την οροφή στην οποία καταλήγουν. Έτσι και το κτίσμα καταρρεύσει ενόσω βρίσκομαι στο κελάρι, ποιος ξέρει αν θα επιβιώσω για αρκετό διάστημα ώστε να προλάβουν να με ξεθάψουν; Ο Πατέρας θα ερχόταν να με αναζητήσει, οπότε δε φοβάμαι ότι θα πέθαινα από πείνα ή δίψα, αλλά πόσο αέρα θα χρειαζόμουν; Και πώς θα τα έβγαζα πέρα άπαξ κι εξαντλούνταν οι μπαταρίες του φακού μου;

Σέρνοντας το βήμα ίσαμε την είσοδο του κελαριού, αρχίζω να κατεβαίνω τη σκάλα. Τα σκαλιά είναι πέτρινοι κυβόλιθοι, γλιστεροί απ' την υγρασία. Στα μισά, στρίβουν και το γκριζωπό φως ξοπίσω μου σβήνει. Αυτή η μυρωδιά –από κάτι που δεν είναι αυτό που θα 'πρεπε– γίνεται πιο έντονη, πιο καθαρία απ' τις οσμές της φθοράς.

Μετά από λίγο βρίσκομαι στη βάση της σκάλας. Το δάπεδο εδώ είναι ανώμαλο, εν μέρει χώμα κι εν μέρει μασίφ πέτρα. Σε μια γωνία βρίσκεται ένα μεταλλικό βαρέλι, τόσο πορτοκαλί απ' τη σκουριά, που έχει αρχίσει να καταρρέει. Προσπερνώντας το φτάνω μεμιάς στο φράγμα που χωρίζει το πρώτο μισό του κελαριού απ' όλα όσα βρίσκονται στο υπόλοιπο.

11

Είναι κατασκευασμένο απ' τα ίδια σανίδια που βλέπεις στις βιτρίνες εγκαταλελειμμένων μαγαζιών – λείες και κίτρινες, κατάστικτες από μαλακές, ξύλινες φλοίδες. Απ' το σημείο

όπου στέκομαι δεν μπορώ να διακρίνω τον υπόλοιπο ξύλινο σκελετό στον οποίο είναι καρφωμένες.

Έχει μια πόρτα χαραγμένη στο μέσον. Δύο ανθεκτικοί μεντεσέδες εκτείνονται σε λεπτά τρίγωνα κατά πλάτος. Το μέταλλο γυαλίζει, κρύο και λαμπερό. Στο κούφωμα εφάπτεται μια στρώση μαύρου λάστιχου. Τρεις μεγάλοι σύρτες ασφαλίζουν την πόρτα. Αυτός που βρίσκεται στο ύψος του στήθους μου είναι συνήθως κλειδωμένος μ' ένα λουκέτο. Έχω το κλειδί στην τσέπη, μα σήμερα δε θα το χρειαστώ. Το λουκέτο είναι άφαντο.

Μες στην ταραχή μου, ο φακός γλιστράει απ' το χέρι μου και παραλίγο να πέσει. Για μια στιγμή παραφροσύνης, το φως χοροπηδάει ολόγυρά μου. Σκιές ξεπετιούνται απ' τους τοίχους σαν νυχτερίδες. Θέλω ν' ανέβω τρέχοντας τα σκαλιά και να το σκάσω, να πάω στο Δάσος της Μνήμης, μα ένα καθήκον με περιμένει στο κελάρι. Είμαι κομμάτι του. Ό,τι συνέβη εδώ κάτω συνέβη εξαιτίας μου.

Μια αηδιαστική γεύση γεμίζει ξάφνου το λαρύγγι μου. Υψώνω το χέρι στον πάνω σύρτη και τον ανοίγω. Κοντοστέκομαι γέροντας το κεφάλι. Άκουσα κάτι πριν από μια στιγμή; Εδώ κάτω, στον ζόφο; Ή μήπως ακούστηκε από πάνω; Σκέφτομαι τα κλαδιά της μελιάς που πιέζουν το ταβάνι του καθιστικού κι ανοίγω τον δεύτερο σύρτη πριν προλάβω ν' αλλάξω γνώμη.

12

Δεν έχει νόημα να χασομεράω. Τίποτε απ' όσα βρίσκονται στην άλλη πλευρά αυτής της πόρτας δεν μπορεί να με βλάψει σωματικά. Γι' αυτό είμαι βέβαιος. Αντ' αυτού, ανησυχώ ότι

θ' αντικρίσω κάτι τόσο απαίσιο, που δε θα διαγραφεί ποτέ απ' τη μνήμη μου.

Ακουμπώντας το χέρι στον τελευταίο σύρτη, τον τραβάω.

Μένω ακίνητος.

Αφουγκράζομαι.

Κανένας ήχος δεν ταράζει τη σιωπή. Ούτε το πιο ψιθυριστό αεράκι.

Γραπώνω το πόμολο, το στρέφω κατά τη φορά των δεικτών του ρολογιού και τραβάω. Το λάστιχο σκούζει καθώς η πόρτα ξελασκάρει απ' το κούφωμα. Πισωπατώ και κοιτάζω πεταρίζοντας τα βλέφαρα το σκοτάδι που αποκαλύφθηκε.

Η μυρωδιά που βγαίνει απ' το εσωτερικό είναι η ίδια που οσμίστηκα και πάνω, αλλά μακράν εντονότερη, τόσο αψιά, που τα μάτια μου δακρύζουν. Την αναγνωρίζω κι αυτή: χλωρίνη. Όχι αυτή η λεμονάτη που βρίσκεις καμιά φορά στα καθαριστικά, αλλά η σκέτη, αυτή που σου τρυπάει τη μύτη και θαρρείς ότι σου ξεριζώνει τις τρίχες.

Η κάμαρα δε μύριζε έτσι παλαιότερα. Φοβάμαι ότι όσο έλειπα, συνέβη κάτι το τερατώδες. Μόλις μπαίνω μέσα και στρέφω γύρω γύρω τον φακό βεβαιώνομαι.

13

Όπως και στο υπόλοιπο κελάρι, το δάπεδο εδώ είναι καλυμμένο με κομμάτια αιχμηρής πέτρας. Πιέζουν τις σόλες των αθλητικών μου και μου πληγώνουν τα πόδια. Τρεις τοίχοι από χοντροκομμένα λαξευμένη πέτρα σχηματίζουν μέρος των θεμελίων της αγροικίας. Ο τέταρτος, που υψώνεται πίσω μου τώρα, είναι φτιαγμένος απ' το ίδιο υλικό –μια χοντρή τάβλα από πεπιεσμένες ίνες– που αντίκρισα μπαίνοντας.

Μεγάλη φροντίδα έχει αφιερωθεί στην όλη κατασκευή. Η ανοιχτή πόρτα φανερώνει ότι ο ψεύτικος τοίχος έχει πάχος τριάντα πόντους κι η κοιλότητά του είναι παραγεμισμένη με σάκους από PVC γεμάτους με υλικό ηχομόνωσης. Κάποιος, σε κάποια φάση, προσπάθησε να γκρεμίσει την πόρτα από μέσα: στο ξύλο διακρίνονται βαθιές χαρακιές.

Με το ζόρι ανασαίνω, αλλά, άγνωστο πώς, καταφέρνω να μιλήσω: «Γκρέτελ;»

Το όνομα ανακρούει στους τοίχους. Εδώ μέσα η φωνή μου ηχεί βαθύτερη, πιο βραχνή, λες και το κελάρι με γέρασε πενήντα χρόνια.

«Γκρέτελ;» ξαναλέω και τώρα η φωνή μου ακούγεται πιο παραμορφωμένη από ποτέ. Ο φακός αναβοσβήνει οργισμένος. Πασχίζω να τον κρατήσω σταθερό, στρέφοντας τη δέσμη του στο κέντρο της κάμαρας.

Μια μεταλλική λούπα είναι καρφωμένη στον βράχο, μ' έναν σιδερένιο κρίκο περασμένο στην καμπύλη της. Πρωύτερα, η αλυσίδα της Γκρέτελ ήταν περασμένη σ' αυτόν τον κρίκο. Τώρα, τόσο η αλυσίδα όσο και το κορίτσι έχουν εξαφανιστεί.

Οι αναθυμιάσεις της χλωρίνης μου φράζουν το λαρύγγι. Η κοιτίσα μου ανακατεύεται και μου 'ρχεται εμετός. Περιφέροντας τη δέσμη του φακού στην κάμαρα, βλέπω ότι το μαξιλάρι, ο κουβάς για το πλύσιμο κι η αυτοσχέδια τουαλέτα έχουν κι αυτά εξαφανιστεί. Το δάπεδο φαίνεται σφουγγαρισμένο. Δε θέλω να σκέφτομαι από τι το καθάρισαν ή ποιο είναι το νόημα αυτής της οσμής αντισηπτικού.

Για όλα φταίω εγώ. Για όλα.

Δεν αντέχω. Ο φακός μου πέφτει μ' έναν κρότο στο δάπεδο και σβήνει. Η μαυρίλα με κατακλύζει. Χάνω κάθε αίσθηση του εαυτού μου, του τι είναι αληθινό και τι όχι. Ακούω πνιχτές κραυγές και δεν μπορώ να πιστέψω ότι είναι δικές μου, πεπεισμένος, αίφνης, ότι μοιράζομαι τον χώρο αυτό με κάτι

εχθρικό, μ' ένα πλάσμα με κοφτερά νύχια και δόντια. Κάνω μεταβολή, τρέχω στα τυφλά προς την πόρτα, πέφτω έξω στους υπολογισμούς μου, χτυπάω με τον ώμο στο κούφωμα και σω-
ριάζομαι χάμω. Μια μυτερή πέτρα μου γδέρνει το γόνατο. Ο
πόνος είναι σαν ρεύμα που διαπερνάει το πόδι μου και σκάει
μες στο κρανίο μου. Βγαίνω απ' την κάμαρα σερνάμενος λο-
ξά σαν τον κάβουρα, μέχρι που τα μπράτσα μου βρίσκουν στο
τελευταίο σκαλοπάτι του κελαριού. Η μαυρίλα γίνεται γκρι-
ζωπή, η σκιά φως. Βλέπω μια οροφή πνιγμένη στον κισσό,
έναν τοίχο κηλιδωμένο απ' τη μούχλα. Κι έπειτα βρίσκομαι
πάλι γονατιστός, έξω πλέον, στο Δάσος της Μνήμης, και ρου-
φάω λαχανιασμένα κι άπληστα τον αέρα. Τα δέντρα συνω-
θούνται γύρω μου σαν αγέλη λύκων γύρω απ' το θήραμα. Μια
στριγκλιά μου τρυπάει τ' αυτιά. Οι κίσσες επέστρεψαν: τρεις
σ' ένα κοντινό κλαδί, τέσσερις στη βαθουλωμένη στέγη της
αγροικίας. Θυμάμαι ένα παλιό παιδικό τραγουδάκι, που μου
παγώνει το μεδούλι: *Επτά για το μυστικό, που ποτέ σου δε*
θα πεις.

Δεν ξέρω τι να υποθέσω.

Δεν ξέρω τι να κάνω.

Η Γκρέτελ εξαφανίστηκε. Και για όλα φταίω εγώ.

Ο Ελάιτζα δε θυμάται πια από πότε ζει στο Δάσος της Μνήμης. Είναι το μόνο σπίτι που ξέρει.

Η Ελίσα μόλις έφτασε εκεί. Και θα κάνει τα πάντα για να ξεφύγει.

Όταν ο Ελάιτζα πέφτει πάνω στη δεκατριάχρονη Ελίσα, στο δάσος όπου την κρύβει ο απαγωγέας της, αρνείται να ειδοποιήσει την αστυνομία. Ποτέ δεν είχε έναν φίλο. Δε θέλει να φύγει η Ελίσα. Βέβαια, ξέρει πώς μπορεί να τελειώσει όλο αυτό. Η Ελίσα δεν είναι το πρώτο κοριτσάκι που βρίσκει στο Δάσος της Μνήμης...

Καθώς ο απαγωγέας της γίνεται όλο και πιο απρόβλεπτος, η Ελίσα συνειδητοποιεί ότι αυτό το παράξενο, μοναχικό παιδί, ο Ελάιτζα, είναι η μόνη της ελπίδα να επιζήσει. Το παιχνίδι που παίζουν, σαν τη γάτα με το ποντίκι, ένα παιχνίδι εξαπάτησης και προδοσίας, θα καθορίσει τις τύχες τους και το αν ένας από τους δύο θα καταφέρει να βγει από το Δάσος της Μνήμης...

**ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ,
ΑΠΟ ΕΝΑ ΝΕΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΛΕΝΤΟ,
ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΚΡΑΤΗΣΕΙ ΜΕ ΚΟΜΜΕΝΗ
ΤΗΝ ΑΝΑΣΑ ΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3316-5

9 786180 133165

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΖ. 22706

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ